

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 190663 van 16/08/2017”

**nr. 189 532 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ibrahim X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 2 april 2017 aan de Belgische grens is toegekomen met vlucht TK 1937 vanuit Istanbul, werd de toegang tot het grondgebied geweigerd. Hij was niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten. Hij diende op 2 april 2017 ook een asielaanvraag in en werd overgebracht naar een gesloten centrum.

1.2. Op 7 juni 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 7 juni 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/04/2017
Overdracht CGVS: 07/04/2017*

U werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 19 april 2017, van 09:25 tot en 15:50, in het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat mter. N. Zamani, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, geboren in Gaza-stad en opgegroeid in het vluchtelingenkamp van al Shatee, Gazastrook. U geeft aan een soennitische moslim te zijn. Ook stelt u voorop een nakomeling te zijn van 1948 vluchtelingen en in die hoedanigheid te zijn geregistreerd bij UNRWA en bijstand van deze organisatie te hebben ontvangen. Uw vader was werkzaam bij het Ministerie van Jeugd en Sport onder de Palestijnse Autoriteit. U volgde onderwijs op UNRWA scholen. De laatste jaren van het middelbaar onderwijs vervulde u in staatsscholen. In 2010 schreef u zich in aan de open universiteit van Al Quds in de richting Marketing en Management. Naast u studie hield u zich bezig met fotografie en paardrijden in de al Jawad club, waar u mee deed aan jumpingwedstrijden. U verklaarde omstreeks maart 2013 voor het eerst te zijn aangehouden door leden van de Binnenlandse Veiligheidsdienst (Amn al Daghal) omwille van het feit dat u foto's zou hebben genomen aan de zee en mogelijks het trainingskamp van Al Badr zou hebben gefotografeerd. U werd overgebracht naar de rotonde van al Haidar naar een gebouw met de naam Qasr al Hakim. U werd tijdens uw aanhouding ondervraagd over de foto's die u had genomen en er werd gesuggereerd dat u deze foto's zou doorspelen aan de Palestijnse autoriteit in Ramallah (West Bank) of de Israelische Staat. U ontkende deze aantijgingen maar toch zwaar mishandeld. U moest de nacht in de cel doorbrengen. De volgende ochtend werd u opnieuw ondervraagd. Nadat u ook ditmaal ontkende enige banden met de Israëlisch of de Palestijnse Autoriteit te hebben, werd u andermaal zwaar mishandeld door uw ondervrager. Toch besliste men dat u diezelfde dag nog mocht vertrekken. U moest zich de volgende dag evenwel opnieuw aanmelden. Gedurende de drie dagen die volgden moest u zich telkens aandienen bij de veiligheidsdienst. U werd telkens ondervraagd en er werd druk uitgeoefend opdat u zou bekennen informatie door te spelen aan de Israelische of de Palestijnse autoriteit, hetgeen u niet deed. Nadat u twee dagen met rust was gelaten werd u telefonisch gecontacteerd door de veiligheidsdienst met de mededeling dat u zich andermaal moest aandienen. U werd tijdens deze ondervraging uitgehoord over uw medestudenten op de universiteit. Er werd u gevraagd verdachte zaken door te geven. Na drie dagen moest u zich nogmaals melden bij de veiligheidsdienst en er volgde een korte ondervraging over eventuele verdachte personen op de universiteit. U mocht beschikken. In de maanden die volgden werd u met rust gelaten zij het dat u toch nog af en toe werd gecontacteerd om te horen of u iets te melden had. Na het uitbreken van het Israëlische militaire optreden genaamd 'Operatie Beschermende Rand' op 8 juli 2014, kreeg u na een 4-tal dagen een schrijven van de Binnenlandse Veiligheidsdienst met de mededeling dat u onder huisarrest werd geplaatst. Een maand later werd u opnieuw geconvoceerd en moest u zich aandienen bij een instantie genaamd 'Mabahaz al Markaziya', een centraal detentiecentrum voor verdachten van zware misdrijven. U moest u aanmelden met al uw elektronische apparaten (laptops, GSM) en er werd gevraagd alle paswoorden en inlogaccounts te geven van uw social media. U werd ondervraagd over de foto's die u tijdens de oorlog zou hebben genomen. U werd tijdens de ondervragingen hard op uw hoofd geslagen. Deze wonde werd nog tijdens uw detentie genaaid met 27 hechtingen. U werd een week lang vastgehouden waarna u mocht beschikken.

U probeerde uw leven weer op te pakken. U voelde zich echter niet sterk genoeg om uw studies voort te zetten. Uw broers M. O. K. A. (CGVS (...)) en A. O. K. A. (CGVS (...)) verlieten omwille van individuele redenen de Gazastrook in de zomer van 2015. Zij vroegen in België een internationaal beschermingsstatuut aan en werden door de Belgische autoriteiten in juni 2016 beiden als vluchteling erkend.

Begin oktober 2016, het was 2 uur in de nacht, zag u mensen in de buurt van uw woonst werken aan een elektriciteitstransformator. U vroeg hen wat ze aan het doen waren, waarop zij u lieten verstaan dat u moest opdonderen. Twee dagen later, tegen 5 oktober 2016, ontving u vervolgens een oproepingsbrief van de Binnenlandse Veiligheidsdienst. U diende zich aan maar men liet u nagenoeg de hele dag wachten met de mededeling de volgende dag terug te komen. U keerde terug de dag nadien en er volgde een ondervraging. U werd hard op uw achterhoofd geslagen. Men liet verstaan dat u het nooit zou leren en dat de bewijzen dat u een spion was zich aan het cumuleren waren. U mocht beschikken maar er werd een reisverbod tegen u uitgevaardigd.

U had het gevoel dat deze laatste arrestatie anders was dan de andere en u nam de beslissing om het land te verlaten. U vroeg een paspoort aan en slaagde er in via een zogenaamd reisbureau een Turks visum te krijgen. Vervolgens kon u door smeergeld te betalen aan een zekere A. A., ambtenaar bij de

Hamas autoriteit, er voor zorgen dat het reisverbod werd opgeheven. Op 13 februari 2017 vertrok u uit Gaza en reisde u via Rafah naar Egypte. U bleef langer in Egypte dan toegelaten, namelijk een maand en 2 dagen in plaats van de toegestane 72 uur. U bracht ook nog wat tijd met uw vader door die eveneens naar Egypte reisde voor medische behandeling. Via Istanbul, alwaar u ongeveer 17 dagen verbleef, reisde u met een vals Frans paspoort door naar België alwaar u aankwam op 2 april 2017. Diezelfde dag liet u aan de Belgische luchthaven autoriteiten verstaan nood te hebben aan internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, enkele kopieën van pagina's van uw Palestijnse paspoort, uw geboorteakte, foto's van de grensovergang Rafah, een afdruk van de lijst van personen met toestemming voor vertrek uit de Gazastrook, foto's van u en uw vader in Egypte, een kopie van uw reisschema, uw studentenkaart, uw diploma van de middelbare school, uw puntenlijst van Al Quds-universiteit, foto's genomen vanaf het dak van uw woonst, foto's van u na de bombardementen op Bourgh al Zafer, foto's die u op facebook postte, foto's van u en uw broer Ahmed, van u en kinderen in Medinat Zahraa, van u als kampioen van de Al Jawad Jumping club, van u aan zee, van de identiteitskaarten van uw broers, het Palestijns paspoort van broer M., de identiteitskaart van uw moeder, medische documenten van uw vader, een originele betaling van een boete aan het politiekantoor van al Shatee, een kopie van de oproeping van de binnenlandse veiligheidsdienst dd. 5/10/2016, de identiteitskaart van uw vader en een kopie van het paspoort van uw vader.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p. 4 -5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U haalt aan dat u door de Hamas autoriteit in de Gazastrook, meer bepaald de Binnenlandse Veiligheidsdienst (Amn al Daghalī) wordt verdacht van samenwerking met de Palestijnse autoriteit in Ramallah en de Israëlische autoriteiten.

In verband met uw verzoek dienvolgens internationale bescherming te verkrijgen, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u in gebreke blijft uw originele Palestijnse paspoort voor te leggen. U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort de Gazastrook heeft verlaten en dat u uw paspoort kort voor uw aankomst in België heeft verscheurd (CGVS, p. 15, 17). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou verscheuren, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, te verhullen. Uw uitleg dat u dacht dat het geen zin had om het paspoort te behouden, kan niet worden aanvaard als een valide uitleg. Uw twee broers doorliepen reeds de asielprocedure in België en via hen werd u ongetwijfeld

ingelicht over het belang van het nationaal paspoort (CGVS, p. 17). Ook het feit dat u alsnog enkele kopieën van pagina's uit uw Palestijns paspoort voorlegt, ondergraaft uw verklaring als zou u het belang van uw paspoort niet correct hebben ingeschat. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat uw handelen, namelijk uw nalaten uw origineel Palestijnse paspoort voor te leggen aan het CGVS, uw algehele geloofwaardigheid ondergraaft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande het optreden van Hamas ten aanzien van uw persoon, niet overtuigen. U geeft aan dat u in de negatieve belangstelling van Hamas bent komen te staan omdat u foto's zou hebben genomen in de omgeving van het Badr trainingskamp van Hamas (CGVS, p. 27-28). U verklaart dat de Binnenlandse Veiligheidsdienst uw camera in beslag zou hebben genomen en stelt voorop dat er op de foto's niets anders te zien was dan de zee en de lucht (CGVS, p. 28). Gezien er geen belastend materiaal tegen u werd gevonden en er verder geen enkele andere aanwijzing was die u in verband bracht met de Palestijnse autoriteit in Ramallah en/of de Israelische autoriteiten, wekt de belangstelling van Hamas in uw persoon, verbazing. U met deze bedenking geconfronteerd, geeft u enkel aan dat u er niet in slaagde om hen te overtuigen van uw onschuld (CGVS, p. 30). Deze uitleg is echter weinig overtuigend gezien men over geen enkele concrete aanwijzing beschikte die het tegendeel deed vermoeden. Opvallend in dit verband is overigens dat u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat u foto's van Israëlische bombardementen en van de omgeving van uw ouderlijke woonst op Facebook postte en dat u daarom door Hamas als een spion werd beschouwd. U maakt tijdens het gehoor op het CGVS evenwel geen melding van het feit dat u eveneens foto's op Facebook postte en u hierdoor in de problemen kwam (CGVS p. 23- 27). Deze inconsistentie is op zijn minst opmerkelijk.

Hoe het ook zij, gezien u verklaarde dat u de Binnenlandse Veiligheidsdienst niet kon overtuigen van uw onschuld, is het opmerkelijk te noemen dat u uw handelen in navolging van deze beschuldigingen, niet aanpast. Zo blijkt uit uw verklaringen alsook uit de door u neergelegde documenten, en dan met name de foto's genomen vanaf het dak van uw woonst tijdens de oorlog van 2014 (stuk 11), alsook foto's die u met enkele kinderen maakte aan zee (stuk 15), dat u uw gedrag niet aanpaste en in het openbaar foto's bleef maken. Dit wekt verbazing, te meer gezien de ernstige mishandeling die u zou hebben doorstaan tijdens de door u vooropgestelde detentie. Geconfronteerd met dit bezwaar, stelt u voorop dat de foto's die u nam helemaal niets met Hamas te maken hadden (CGVS, p. 32). Daarnaast past u uw verklaringen aan. U stelt dat u de foto's niet nam van op het dak van uw huis, maar vanuit een kamer (CGVS, p. 32). Deze uitleg is niet overtuigend. Bovendien postte u op uw Facebookaccount op 29 juli 2014 foto's van de Israëlische bombardementen. Gezien de foto's die u aanvankelijk in de problemen brachten evenmin belastende informatie bevatte, doch wel volgens u, voldoende waren om u te verdenken van collaboratie, kan moeilijk worden ingezien waarom u niet voorzichtiger handelde. Te meer u 'slechts' een amateurfotograaf was. Gevraagd waarom u dit risico nam, stelt dat u zich hier nu pas van bewust bent. Deze uitleg kan gezien de ernst van de feiten niet overtuigen (CGVS, p. 34). Het feit dat u dan ook bleef fotograferen en deze foto's online postte, relativeert in grote mate de ernst van de door voorgehouden vrees en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ofschoon u verklaart al in 2013 slachtoffer te zijn geworden van de praktijken van de Binnenlandse Veiligheidsdienst van Hamas, u pas in 2017, 4 jaar later, de Gazastrook heeft verlaten. U werd specifiek gevraagd waarom u niet vertrok na de incidenten in 2013, waarop u antwoordt dat de problemen na verloop van tijd afzwakten en u uit het vizier van Hamas verdween (CGVS, p. 32). Na uw detentie in september 2014, waar u een ernstige hoofdwonde aan overhield, dacht u evenmin aan vertrekken omdat u de situatie niet echt ernstig zou hebben genomen en u altijd had gedacht bij uw ouders te blijven (CGVS, p. 35). Gezien u op dat moment reeds verschillende detenties achter de rug zou hebben gehad waarbij telkens uw fysieke integriteit ernstig werd geschonden, kan uw uitleg als zou u de situatie niet als ernstig hebben beschouwd, absoluut niet overtuigen. Uw verklaring dat u tijdens uw ondervraging in oktober 2016 pas echt het risico zou hebben gevoeld, kan u vervolgens niet concreet onderbouwen. U stelt in dit verband dat je zoiets weet door ervaring (CGVS, p. 36). Hoe het ook zij, mocht u hier echt van overtuigt zijn geweest, dan valt moeilijk in te zien waarom u slechts drie maanden later, te weten op 13 februari 2017, de Gazastrook verliet. U woonde bovendien al die tijd in uw ouderlijke woonst zonder dat er zich nog andere incidenten voordeden (CGVS, p. 4). Uw handelen in casu ondermijnt dan ook de door u vooropgestelde vrees voor Hamas. Bovendien kan er van uitgegaan worden dat Hamas, zo zij u effectief zouden willen viseren, niet nog maanden zouden hebben gewacht alvorens tot actie over te gaan, temeer gezien zij u zouden hebben verdacht van collaboratie met de Israël. Deze gang van zaken overtuigt dan ook geenszins en doet op ernstige wijze afbreuk aan uw bewering als zou u in de negatieve belangstelling staan van Hamas.

Ook zijn uw verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gekend met Hamas behept met inconsistenties en vaagheden waardoor het ongeloofwaardig karakter van uw asielmotieven andermaal wordt bevestigd.

In verband met de arrestatie die plaatsvond in 2013, dient vooraleerst te worden opgemerkt dat u niet kan aangeven wanneer u precies werd aangehouden. Gezien de eerste arrestatie het begin markeerde van een aaneenschakeling van ondervragingen en mishandelingen, mag het verwonderen dat u deze feiten niet nauwgezet in de tijd kan plaatsen, hierbij uw niveau als universitair student indachtig (CGVS, p. 27). Deze redenering gaat ook op voor een aanhouding die in 2014 plaatsvond en een week duurde (CGVS, p. 33), temeer gezien de ernst van de feiten die zich gedurende deze detentieperiode zouden hebben voorgedaan.

Voorts mag het verbazen dat, gezien de ernst van de feiten die zich voordeden gedurende verschillende detenties en ondervragingssessies, u na deze feiten geen arts heeft bezocht om uw verwondingen te laten verzorgen of om deze te laten attesteren (CGVS, p. 35). Ook deze gang van zaken kan niet overtuigen. Bovendien verbaast de afzijdige houding van uw familie in casu (CGVS,p. 29, 31, 35). Nochtans gaf u aan dat uw familie wel wist hoe erg u er aan toe was na uw eerste aanhouding (CGVS, p. 29). In die zin wekt het verbazing dat u uw moeder slechts 7 à 8 maanden later zou hebben verteld wat er aan de hand was (CGVS, p. 31). Dat uw vader noch uw broers bij u zouden hebben aangedrongen te vertellen wat er zich precies had afgespeeld, is weinig plausibel te noemen gezien uw beweerde fysieke toestand. Bovendien kan ook moeilijk ingezien worden waarom u uw vader en broers niet zou hebben betrokken bij uw problemen. De verdenking van spionage door Hamas ten aanzien van uw persoon had potentieel immers ook ernstige repercussies voor uw familieleden. Geconfronteerd met deze bedenking stelt u dat dit enkel het geval was indien de verdachtmaking gebaseerd was op sterke bewijzen (CGVS, p. 31). Deze uitleg is niet overtuigend gezien Hamas in het verleden heeft aangetoond een loopje te nemen met de regels van de rechtstaat. Uw nalaten uw familie grondig te informeren over de beschuldigingen aan uw adres, doet dan ook andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat uw broers überhaupt geen melding maken van het feit dat u ernstige problemen zou hebben gehad met Hamas.

Verder legt u geen enkel tastbaar begin van bewijs neer in verband met het huisarrest waaronder u zou zijn geplaatst gedurende de oorlog van 2014. U geeft aan uw huisarrest per schrijven te hebben ontvangen, maar laat na dit document voor te leggen. Andere reden om te twijfelen aan uw verklaringen terzake is het feit dat u vooropstelde dat u zich gedurende de oorlog aan het huisarrest zou hebben gehouden en u uw woonst in al Shatee niet zou hebben verlaten (CGVS, p. 26). Uit uw facebookaccount blijkt echter dat u op 8 augustus 2014, dus tijdens de Israëlische militaire operatie "Beschermende Rand", foto's nam van de bevolking in de Gazastrook. Deze beelden tonen duidelijk aan dat u zich buiten uw woonst heeft begeven. Deze tegenstrijdigheid doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid met betrekking tot het huisarrest waaronder u geplaatst zou zijn gedurende de oorlog van 2014 (CGVS, p. 26).

Er dient voorts te worden aangestipt dat er reeds verschillende aspecten werden aangehaald die de nodige vraagtekens hebben doen rijzen bij uw arrestatie in de loop van september 2014 bij de 'Mabahaz al Markaziya', een detentiecentrum voor verdachten van zware misdrijven. Bijkomend moet hier aan toe worden gevoegd dat het frappant is dat u zelf werd gevraagd om al uw elektronische apparatuur (GSM - laptop etc) mee te nemen voor verder onderzoek. Gezien door deze modus operandi men geen zekerheid had of wel al uw apparaten zou voorleggen, is deze gang van zaken weinig plausibel te noemen. Verder moeten uw psychologische en fysieke toestand, ten gevolge deze detentie, die u omschrijft als zijnde "kapot van binnen en buiten", ter sprake worden gebracht. U had het gevoel zonder waarde te zijn, niets meer te kunnen doen. In het jaar 2015 zou hebben moeten herstellen en zou u slechts zelden buiten zijn gekomen (CGVS, p. 26). Deze verklaringen wekken verbazing daar u eerder vooropstelde in 2015 kampioen te zijn geworden van de Al Jawad Jumping club, na een intensieve trainingsperiode (CGVS, 20). Ook deze inconsistentie schraagt de twijfel aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw detentie in 2014.

Tenslotte dient in verband met uw ondervraging door de Binnenlandse Veiligheidsdienst in oktober 2016 te worden opgemerkt, dat u weinig eenduidige verklaringen aflegt over de aanleiding voor deze ondervraging. Dit is evenwel van belang daar Hamas u gedurende 2 jaar met rust had gelaten. Enerzijds verklaart u dat u mensen om 2 uur in de nacht zag werken aan een elektrische transformator in uw wijk en u hen vroeg wat ze aan het doen waren, terwijl u tevens aangeeft dat u eigenlijk wel wist dat die mannen behoorden tot Hamas en een tunnel aan het graven waren om eventueel wapens in te verbergen. Deze verklaringen zijn niet consistent. Bovendien stelt zich de vraag waarom u, indien u daadwerkelijk wist dat deze personen behoorden tot Hamas en een soort 'operatie' aan het uitvoeren waren, zich met hen zou moeien. Gezien uw problemen met Hamas is een dergelijke houding alles behalve overtuigend te noemen. Hoe het ook zij, uw verklaringen aangaande de aanleiding voor uw ondervraging in oktober 2016, zijn éénduidig noch overtuigend. Aan de door u neergelegde kopie van de oproepingsbrief kan maar weinig bewijswaarde worden gehecht, gezien het slechts een kopie betreft. Bovendien heeft een document slechts waarde als dit gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

Gezien u niet heeft overtuigd dat u in de negatieve belangstelling staat van Hamas, kan evenmin geloof worden gehecht aan het uitreisverbod dat tegen u zou zijn ingesteld. Overigens zijn uw verklaringen over hoe u dit uitreisverbod zou hebben kunnen laten opheffen allesbehalve plausibel. U verklaart via ene A. A., die werkt voor de Hamas-autoriteit, tegen betaling de zaak te hebben geregeld. U stelt in dit verband dat A. A. een zeer bekend persoon is en dat iedereen weet wat hij doet (CGVS, p. 16). Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat een ambtenaar van de Hamas-autoriteit, die voor eigen gewin gezochte personen laat vertrekken uit de Gazastrook, dusdanig evenvuldig te contacteren is. Ook deze gang van zaken kan niet overtuigen.

Tot slot dient te worden vermeld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met de redenen waarom uw broers A. en M. de Gazastrook hebben verlaten (CGVS, p. 8).

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat er alsnog zou kunnen worden besloten dat u de Gazastrook heeft verlaten om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil. De door u neergelegde documenten tonen uw identiteit, uw herkomst uit de Gazastrook, uw studies en uw familiale verbanden aan, elementen die niet in twijfel worden getrokken. In verband met het originele betalingsbewijs van een boete uitgereikt door het politiebureau van Al Shatee, dient te worden vermeld dat nergens uit dit document kan worden opgemaakt waarom u deze boete moest betalen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoptocht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns

paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet geviséerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd

moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt overeen identiteitskaart (CGVS, p. 15) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Vooreerst dient er gekeken te worden naar uw persoonlijke situatie. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbare school in Gaza heeft vervolledigd. U bent begonnen met uw studies Marketing en Management aan de open universiteit van Al Quds. U zou nog 35 studie-uren moeten afronden alvorens u uw diploma zou kunnen behalen (CGVS, p. 11). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u iets in de weg zou staan om alsnog uw universitaire titel te behalen. Redelijkerwijs kan men dan ook stellen dat het voor u niet onmogelijk moet zijn om in Gaza werk te vinden. Daarnaast bent u amateurfotograaf. U verklaarde reeds éénmalig een opdracht te hebben gekregen van Oxfam. Evenmin is het dan ook onredelijk om te stellen dat uw ervaring terzake u mogelijks een inkomen zou kunnen opleveren (CGVS, p. 12).

U verklaarde bovendien dat de socio-economische situatie van uw familie goed was (CGVS, p. 14). Dit blijkt eveneens uit het feit dat u in 2013 in de mogelijkheid verkeerde om een 5D mark III camera te kopen (CGVS, p. 12). Daarnaast blijkt uit uw facebookaccount dat u etablissementen als de Level-up frequenteerde en lid was van Al Jawad jumpingclub. Uw familie bezit daarenboven een huis in Al

Shatee. Het huis raakte beschadigd tijdens de oorlog van 2014, doch middels een vergoeding van UNRWA werd de schade hersteld (CGVS, p. 14). Verder ontvangt uw vader een loon van Fatah gelet op zijn positie als ambtenaar bij het Ministerie van Jeugd en Sport voor de coup in 2007. Het betreft een inkomen van 1600 a 1700 Shekel per maand. Ook het feit dat uw vader regelmatig voor medische verzorging naar Egypte kon gaan na het conflict van 2014, wijst op een solide financiële basis. Behalve uw twee broers die erkend zijn als vluchteling in België, heeft u nog een broer K. die werkt als fotograaf in Houston (VS) en een broer M. die als ingenieur in Abu Dhabi werkzaam is (CGVS, p. 9). Ook zij kunnen u en uw familie in Gaza financieel ondersteunen. Uw zus Y. is bovendien werkzaam als milieu-ingenieur bij Oxfam in Gaza. Uw ooms langs moederszijde werken in Gaza en zijn handelaren in auto's, auto-onderdelen, en zonnepanelen (CGVS, p. 6). Tot slot dient te worden opgemerkt dat u voor uw reis om en bij de 9500 euro betaalde, een bedrag dat door uw familie werd betaald en dus eveneens een indicatie is voor een voldoende financiële draagkracht. De situatie van uw familie is dan ook meer dan behoorlijk. Bijgevolg kan er worden geconcludeerd dat u momenteel in Gaza nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waar u bij terugkeer redelijkerwijze op kan steunen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëlijs leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëlijs strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlijs strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

“7.1. Eerste middel: schending van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet .

Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Het CGVS is volledig ten onrechte de mening toegedaan dat verzoeker niet in is gelaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.1.1. Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat het CGVS doet blijken dat verzoeker het belang van het overhandigen van het originele paspoort dient te kennen, omdat zijn twee broers in België eerder asiel hebben aangevraagd en dus verzoeker hiervan op de hoogte hebben gesteld. Dit argument van het CGVS raakt kant noch wal, daar zijn broers in België asiel hebben aangevraagd zonder overhandiging van hun origineel paspoort. Het CGVS heeft de broers van verzoeker onmiddellijk een vluchtelingenstatus toegekend zonder enige opmerking. Gelet hierop heeft verzoeker dan ook dienaangaande geen enkel advies ontvangen van zijn broers en/of waarschuwing dat het overhandigen van een origineel paspoort belangrijk is. Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS haar beslissing op deze wijze motiveert.

7.1.2. Verder, motiveert het CGVS haar beslissing door te stellen dat de verklaringen van verzoeker voor de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) afwijkend zijn van de verklaringen die werd afgelegd voor het CGVS.

Dienaangaande wenst verzoeker op te merken dat hem tijdens het interview voor de DVZ verscheidene keren werden medegedeeld dat hij zijn verklaring zeer kort diende te houden, aangezien hij voldoende tijd zou hebben om zijn problemen uitgebreid te vertellen aan het CGVS. Het is verzoeker dan ook gewoonweg geen tijd gegeven tijdens het interview voor de DVZ om zijn problemen op een degelijk manier te vertellen. Bovendien, wanneer de protection officer van het CGVS verzoeker hiermee confronteerde antwoordde verzoeker dan ook uitdrukkelijk het hiernavolgende (zie gehoor p. 2):

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 2]

Op het einde van het interview deelde verzoeker dienaangaande eveneens het hiernavolgende mee (zie gehoor p. 36):

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 36]

Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat het interview voor de DVZ onder een zware tijddruk wordt afgenomen. De tijddruk tijdens het afnemen van het interview voor de DVZ wordt zowel op de

ondervrager en de tolk als asielaanvrager uitgeoefend. Dit zorgt er uiteraard voor dat er informatie niet op een correcte wijze wordt weergegeven. Het CGVS is trouwens hiervan op de hoogte, doch tracht zij dit aan te halen in haar beslissing om verzoeker in diskrediet te brengen en dus zo haar beslissing kracht bij te zetten. Dit is niet correct en kan uiteraard niet worden weerhouden.

7.1.3. Vervolgens, is het CGVS de mening toegedaan dat verzoeker zijn vrees niet concreet heeft kunnen onderbouwen.

Dienaangaande dient te worden verwezen naar artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Conform dit artikel dient een asielaanvrager een gegronde vrees te koesteren. Er dient zowel subjectieve als objectieve vrees te worden geanalyseerd. Met de subjectieve vrees wordt de persoonlijkheid van het individu bedoeld. Zo, zal ene persoon sneller vrees koesteren dan een andere. De psychologische reacties van verschillende personen in dezelfde feitelijke omstandigheden zijn niet steeds dezelfde. Dit heeft bijvoorbeeld invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen om zijn land te verlaten. Het feit dat verzoeker lang heeft gewacht na de laatste daad van vervolging, heeft te maken met zijn persoonlijkheid.

Het CGVS is dan ook volledig ten onrechte de mening toegedaan dat de subjectieve vrees van verzoeker niet overtuigt, omdat deze volgens haar niet goed is onderbouwd. Er bestaat geen algemene richtlijn hoe een persoon zijn subjectieve vrees dient te uiten. De subjectieve vrees is een persoonlijke uiting van een persoon in kwestie.

De subjectieve vrees van verzoeker dient eveneens te worden geanalyseerd in het licht van de mentaliteit van de mensen die in Gaza leven. In Gaza zijn mensen nu eenmaal iets of wat gewoon geraakt met het willekeurige geweld dat wordt ondergaan. Daarbovenop, heeft verzoeker ook voldoende familie in het buitenland om te beseffen dat het leven in het buitenland op sociale en economische vlak niet vlot verloopt. Hij heeft alles geprobeerd om in zijn land het leven verder te zetten, doch werd hij door de autoriteiten van Hamas niet met rust gelaten.

Anderzijds, dient de vrees van verzoeker ook redelijk te zijn. Dit moet uiteraard vanuit het objectieve oogpunt worden bekeken. De algemene situatie in Gaza is actueel en zeer ernstig. De informatie toegevoegd aan het administratieve dossier vermeldt aangaande actuele situatie van Gaza uitdrukkelijk het hiernavolgende:

“3.2. Situation actuelle

Le 16 décembre 2016, lors d'un discours au Conseil de sécurité des Nations unies, le secrétaire général Ban Ki-Moon a décrit Gaza comme une “poudrière” ou deux millions de Palestiniens sont “piégés dans une tragédie humanitaire, caractérisée notamment par une décroissance rapide des ressources. Le conflit de 2014 a aggravé une situation humanitaire déjà désastreuse suite au blocus israélo-égyptien et aux conflits précédents. (...)”

In het Human Right Watch rapport van januari 2017 wordt aangaande de autoriteiten in Gaza uitdrukkelijk het hiernavolgende vermeld (stuk n°3 – pagina 7) :

“Palestinian Authority

Complaints of torture and ill-treatment by West Bank Palestinian Authority security services persisted. The ICHR reported 150 complaints in 2016 as of October 31.

PA security services arrested activists for political criticism, and some of those arrested alleged mistreatment in detention. In arresting, abusing, and prosecuting Palestinian journalists and activists engaging in peaceful speech under long-standing laws whose penalties include incarceration, the PA violated its obligations under international treaties, ratified in 2014, respecting free expression and detainee rights.”

Gelet op het voorgaande en uit het geheel van de landinformatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dus duidelijk dat er in het land van herkomst van verzoeker een willekeurig geweld heerst en dat dus de objectieve vrees van verzoeker eveneens terecht is.

7.1.4. Het CGVS vermeldt ook in haar beslissing dat zij geen geloof hecht aan de asielmotieven van verzoeker, omdat hij het precieze tijdstip van zijn arrestatie in 2013 en 2014 niet kon weergeven. Dienaangaande verklaarde verzoeker als volgt (zie gehoor p. 27):

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 27]

Aangaande de arrestatie van 2014 verklaarde verzoeker als volgt (zie gehoor p. 33):

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 33]

Uit het gehoor blijkt dus zeer duidelijk dat verzoeker kon weergeven dat hij in maart 2013 vooreerst werd gearresteerd en aangaande zijn arrestatie in 2014 blijkt uit het gehoor dat hij eind september 2014 werd gearresteerd. Verzoeker kan zijn arrestaties heel goed situeren in de tijd, doch kan hij niet de precieze dag weergeven. Verzoeker heeft niet meteen na zijn arrestaties opgeschreven op welke dag hij precies werd gearresteerd, noch heeft hij na zijn arrestaties een document mogen ontvangen van de Hamas autoriteiten.

Aldus, is het menselijk dat men jaren later niet meer precies weet welke dag de arrestatie precies heeft plaatsgevonden en zeker niet wanneer er nog een aantal andere arrestaties daarop volgden.

7.1.5. Het CGVS vindt ook verbazend dat verzoeker zijn verwondingen niet heeft laten attesteren door een arts. Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat de verwondingen van verzoeker werden verzorgd door een militaire arts tijdens zijn detentie. Verder, was verzoeker niet bezig met het opbouwen van een dossier. Verzoeker was niet van plan te vluchten naar het buitenland, hij hoopte dat de veiligheidsdiensten gingen inzien dat hij onschuldig was en hem verder met rust lieten. De drang om het land weg te vluchten is pas achteraf ontstaan, wanneer de situatie onhoudbaar werd en er geen andere weg meer was. Verzoeker heeft zijn verwondingen evenwel laten vaststellen door een Belgische arts in het gesloten centrum waar hij zich momenteel bevindt. De Belgische arts heeft verklaard dat de klachten en vaststellingen van verzoeker overeenkomen met zijn verhaal (stuk n°4)

7.1.6. Het CGVS vermeldt in haar beslissing vervolgens volledig fout dat verzoeker tijdens zijn gehoor zou hebben verklaard dat zijn huisarrest per schrijven werd medegedeeld. Dit is niet correct en getuigt eens te meer van onzorgvuldigheid van het CGVS in zijn asiëldossier. Nergens uit het gehoor blijkt dat het huisarrest per schrijven werd medegedeeld. De veiligheidsdiensten van Hamas bevelen verzoeker telefonisch zijn huis niet te verlaten. De beslissing van het CGVS die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen.

Verzoeker werd meer dan 6u (!!) ondervraagd door het CGVS. Vervolgens, heeft hij meer dan 60 dagen in een GESLOTEN centrum gewacht op een beslissing. Het is dan ook zeer pijnlijk een beslissing te ontvangen van het CGVS die niet eens op een degelijk wijze werd onderzocht en evenmin correct werd gemotiveerd.

7.1.7. Verder, is het ook zeer indrukwekkend dat het CGVS haar eigen gehoor flagrant verkeert wenst te interpreteren om haar beslissing te kunnen motiveren. Zo, motiveert zij haar beslissing als volgt (zie bestreden beslissing p. 4): "Enerzijds verklaart u dat u mensen om 2 uur in de nacht zag werken aan een elektrische transformator in uw wijk en u hen vroeg wat ze aan het doen waren, terwijl u tevens aangeeft dat u eigenlijk wel wist dat die mannen behoorden tot Hamas en een tunnel aan het graven waren om eventueel wapens in te verbergen. Deze verklaringen zijn niet consistent. Bovendien stelt zich de vraag waarom u, indien u daadwerkelijk wist dat deze personen behoorden tot Hamas en een soort 'operatie' aan het uitvoeren waren, zich met hen zou moeien. Gezien uw problemen met Hamas is een dergelijke houding alles behalve overtuigend te noemen."

Hoewel verzoeker aangaande voormelde gebeurtenis uitdrukkelijk het hiernavolgende heeft verklaard (zie gehoor p. 27):

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 27]

Uit het gehoor blijkt duidelijk dat verzoeker achteraf, twee dagen later, op het ogenblik dat hij werd ondervraagd en wanneer de ondervragers zeiden dat hij zich heeft bemoeid met de zaken die niet van hem zijn, tot besef gekomen wat hij twee dagen eerder had gezien. Het feit dat verzoeker achteraf ingezien heeft dat de mannen die aan het sjoemelen waren aan de elektriciteit transformator voor Hamas werkten blijkt ook uit het feit dat de protection officer hem tijdens het gehoor dienaangaande geen enkele bijkomende vraag heeft gesteld, omdat de verklaring van verzoeker duidelijk zijn. Hij had pas achteraf door dat die mannen bezig waren met de tunnels te graven voor Hamas en niet op het ogenblik hij hen aansprak.

Dienaangaande heeft de protection officer slechts de hiernavolgende bijkomende vraag gesteld:

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 36]

Moest de verklaring van verzoeker niet duidelijk zijn geweest dan zou de protection officer hem uiteraard hiermee hebben geconfronteerd. De verklaringen van verzoeker zijn zeer duidelijk. Hij wist dus achteraf, tijdens zijn ondervraging en foltering en dat de mannen die aan de transformator aan het sjoemelen waren de mensen van Hamas waren.

Het is dan ook niet naar behoren dat het CGVS haar beslissing op een foutieve wijze tracht te motiveren.

7.1.8. Het CGVS meent vervolgens eveneens in haar bestreden beslissing dat weinig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde kopie van de oproepingsbrief, omdat hiervan slechts een kopie wordt neergelegd. Verzoeker verklaarde dienaangaande trouwens uitdrukkelijk als volgt (zie gehoor p. 34):

[citaat uit CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 34]

De vraag rijst dan wat verzoeker had kunnen neerleggen als begin van bewijs, daar hij het origineel diende af te geven aan het onthaal alwaar hij zich diende aan te melden.

De bestreden beslissing is duidelijk tegenstrijdig. Zo, wordt de bestreden beslissing enerzijds gemotiveerd dat verzoeker geen enkel tastbaar bewijs neerlegt aangaande zijn huisarrest en dit door verkeerdelijk te stellen dat verzoeker dienaangaande per schrijven een oproepingsbericht heeft ontvangen (zie supra punt 7.1.6.). Anderzijds, wanneer verzoeker wel een kopie neerlegt van zijn enige schriftelijke oproepingsbrief dan wordt gesteld door het CGVS dat dit maar weinig bewijswaarde heeft, omdat dit een kopie betreft (Hoewel het CGVS duidelijk uit het gehoor kan afleiden dat verzoeker het origineel diende af te geven aan het onthaal van het bureau waar hij zich diende aan te melden – zie gehoor p. 34). Begrijpen wie kan (!!).

7.2. Tweede middel: schending van het artikel 48/4 §2 b en c van de Vreemdelingenwet, het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De Raad van Vreemdelingenbetwisting beschikt inzake beslissingen van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak over op de Raad met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen.

De Raad van Vreemdelingenbetwisting oordeelt dan over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van verzoeker en/of deze een objectieve grondoorzaak heeft. De vrees van verzoeker wordt in het bovenvermeld punt 7.1.3. uitgebreid omschreven.

De Raad van Vreemdelingenbetwisting heeft in zijn verscheidene arresten bevestigd dat de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève mutatis mutandis gelijk is aan de beoordeling zoals werd gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (zie het recente arrest van de Raad van Vreemdelingenbetwisting d.d. 16 februari 2017 nr. 182 381)

Verder, stelt de Raad van Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest d.d. 16 februari 2017 nr. 182 381 zeer terecht als volgt:

[citaat uit arrest]

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het CGVS niet gehandeld heeft conform artikelen 48/6 en 48/7 Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing niet voldoende motivering bevat.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissing niet juist, noch juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Gazastrook. Zodoende, schendt deze beslissing de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikelen 62 en 48/4 §2 b en c van de Vreemdelingenwet, het artikel 3 EVRM en het artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een rapport “Israel/Palestine” van HRW van januari 2017 (stuk 3) en een medisch attest van dokter F. Marechal van 14 juni 2017 (stuk 4).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Het aanhalen van internationale en nationale bepalingen of een theoretische uiteenzetting hierover laat op zich niet toe vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

In voorliggend geval dient bijzondere aandacht te worden besteed aan artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag, dat luidt als volgt:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Gelet op de specifieke situatie van Palestijnse vluchtelingen, hebben de lidstaten die het vluchtelingenverdrag hebben ondertekend, in 1951 weloverwogen besloten om voor hen te voorzien in deze bijzondere behandeling, waarnaar ook artikel 12, lid 1, sub a, van de richtlijn 2011/95/EU verwijst. Het loutere feit dat verzoeker het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, kan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus neergelegd in de eerste volzin niet beëindigen. Er dient evenwel tegelijkertijd te worden nagegaan onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden te bestaan in de zin van de tweede volzin van artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag. Het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen “om welke reden” ook, omvat eveneens de situatie van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil. Op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of verzoeker werd gedwongen het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of instelling is belast. Er wordt in dit verband verwezen naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826 en HvJ 17 juni 2010, C-31/09, ECLI:EU:C:2010:351).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/2 van de vreemdelingenwet algemeen bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het vluchtelingenverdrag, zodat deze nationale bepaling geen rekening houdt met de tweede volzin van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag, waarnaar ook artikel 12, lid 1, sub a, van de richtlijn 2011/95/EU verwijst. Indien de hierboven beschreven situatie zich voordoet, dient artikel 55/2 van de vreemdelingenwet richtlijnconform te worden geïnterpreteerd en dient de vreemdeling van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, ECLI:EU:C:2012:826). Dit vindt ook steun in de artikelen 48 en 48/3, § 1, van de vreemdelingenwet, waarbij de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde worden gesteld in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag.

2.3. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit Gaza de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit de eerste volzin van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. Er wordt een beoordeling gedaan van het al dan niet gedwongen karakter van zijn vertrek, met andere woorden vindt het vertrek uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging in redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval, indien verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in Gaza levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen, de bijgebrachte stukken en de beschikbare informatie kan worden vastgesteld dat verzoekers relaas geloofwaardig is voor wat zijn profiel als amateurfotograaf betreft en wat de bedreigingen door Hamas betreft omwille van vermeende samenwerking met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah en spionage voor de Israëlische autoriteiten.

Verzoeker heeft zijn origineel Palestijns paspoort niet voorgelegd, maar heeft wel meerdere foto's van zijn paspoort bijgebracht. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn paspoort werd afgegeven te Ramallah op 7 november 2016, drie maanden voor zijn vertrek. De informatie die erin werd opgenomen over het moment en de wijze waarop verzoeker heeft gereisd kan worden nagegaan. Verzoeker heeft verklaard

dat hij zijn paspoort heeft verscheurd op het vliegtuig en doorgespoeld op het toilet. Hoewel dergelijke handelswijze uiteraard een negatieve indicatie kan zijn voor verzoekers medewerking met het oog op het vaststellen van zijn identiteit, zijn reisweg en zijn mogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook, kan de Raad in dit geval enkel vaststellen dat verzoekers identiteit, verblijfsstatus en verblijf in de Gazastrook niet ter discussie staan. Verzoeker heeft immers ook zijn identiteitskaart en geboortakte voorgelegd, alsook een reisschema, een boarding pass, foto's van tussenstops op zijn reisweg, zijn studentenkaart, een puntenlijst van de universiteit, een diploma van middelbaar onderwijs, een identiteitskaart en paspoort van zijn broer M. en zijn vader, een identiteitskaart van zijn broer A. en zijn moeder. In de bestreden beslissing wordt verder, op pagina vier, in de laatste paragraaf, dan ook terecht gemotiveerd dat de door verzoeker neergelegde documenten zijn identiteit, herkomst uit de Gazastrook, zijn studies en familiale verbanden aantonen en dat deze elementen niet in twijfel worden getrokken. Bijgevolg treedt de Raad de eerdere motivering niet bij dat verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondergraven doordat hij zijn origineel Palestijns paspoort niet heeft voorgelegd.

Zowel uit verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielpcedure als tijdens het CGVS-interview blijkt dat hij omwille van zijn activiteiten als fotograaf in het vizier kwam van Hamas. Dat er geen belastend materiaal werd aangetroffen in 2013, leidt niet tot de vaststelling dat het relaas van verzoeker niet aannemelijk is. Het feit dat verzoeker tijdens het CGVS-interview niet heeft verteld over het gegeven dat hij de foto's uit deze periode al dan niet op facebook heeft geplaatst, is evenmin een inconsistentie die verzoekers geloofwaardigheid ondermijnt. Verzoeker heeft zowel in de CGVS-vragenlijst als tijdens het CGVS-interview vermeld dat hij meerdere keren werd gearresteerd door Hamas en werd gefolterd tijdens zijn ondervraging, omdat hij foto's nam van zijn omgeving. Verzoeker staft dit ook aan de hand van foto's van Israëlische bombardementen en foto's waarop ook het militaire trainingscomplex kan worden gezien in de buurt van verzoekers ouderlijke woning.

Dat verzoeker geïnterviewd wordt in 2013 omwille van zijn foto's en dat hij er zelf voor gekozen heeft om een nieuwe camera aan te schaffen, nadat zijn vorige camera in 2013 beslag werd genomen en stuk werd gemaakt door Hamas, en ook in 2014 foto's te nemen van de Israëlische bombardementen, doet geen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. De Raad acht het aannemelijk dat verzoeker wordt beschouwd als een tegenstander van Hamas, waardoor hij blijkens de aan het administratief en in het verzoekschrift toegevoegde informatie persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor UNRWA onmogelijk was hem in Gaza levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast (Landeninformatie, stuk 10, nr. 3, 5 en 7; verzoekschrift, stuk 3). Ook al lijkt verzoeker zich niet uitgesproken voor politiek te interesseren in zijn foto's, toch kan worden aangenomen dat hij door Hamas werd opgedragen om te stoppen met deze activiteiten omdat hij wordt verdacht van samenwerking met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah en de Israëlische autoriteiten.

Het feit dat verzoeker geen problemen kende in 2015, doet geen afbreuk aan het feit dat het aannemelijk is dat hij in oktober 2016 opnieuw in het vizier kwam van Hamas en dat hij dan pas besloot te vluchten. Hij bleef nog als enige van zijn broers over in Gaza en kwam tot het besef dat hij nooit veilig zou kunnen zijn. Dat verzoeker nog tot 13 februari 2017 heeft gewacht om de Gazastrook te (kunnen) verlaten, vindt een voldoende verklaring in de door de Commissaris-generaal welbekende onpeilbaarheid van de mogelijkheid om Gaza binnen te komen of te verlaten (Landeninformatie, stuk 10, nr. 1). De motivering in de bestreden beslissing dat de ultieme bedreiging niet werd uitgevoerd, doet geen afbreuk aan de mate van onveiligheid van de situatie waarin verzoeker zich bevond, gelet op de veelheid aan bedreigingen en de ernst van het geweld waarvan verzoeker reeds in het verleden slachtoffer werd.

Verzoeker situeerde zijn eerste arrestaties in maart 2013 en verklaarde dat zijn opsluiting in 2014, een maand na de oorlog was, op het einde van september, zodat de Commissaris-generaal niet kan worden bijgetreden dat verzoeker deze feiten niet meer nauwgezet in de tijd kan plaatsen dan een verwijzing naar een jaartal (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 26, 27, 33). Verzoeker heeft overigens wel degelijk verklaard dat hij door een dokter verder werd verzorgd voor de hoofdwonde na zijn opsluiting in 2014 en bevestigt dit opnieuw ter zitting. Hij licht ook toe dat hij nadien nog opvolging kreeg toen hij complicaties had en legt thans ook een medisch attest voor dat vaststellingen bevat die kunnen overeenstemmen met de verwondingen die hij heeft opgelopen tijdens zijn arrestaties in maart 2013 en zijn opsluiting in september 2014 (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 35; verzoekschrift, stuk 4).

De Commissaris-generaal verwijst in de bestreden beslissing tevens naar het feit dat verzoekers broers niet hebben vermeld dat verzoeker ernstige problemen heeft gehad met Hamas, dat verzoekers broers om "individuele redenen" werden erkend als vluchteling, en dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt

dat zijn problemen verband houden met de redenen waarom zijn broers A. en M. de Gazastrook hebben verlaten. De Raad merkt op dat indien de Commissaris-generaal zijn beslissing op dergelijke argumenten wenst te steunen, hij de nodige stukken uit het dossier van A. en M. dient op te nemen in het administratief dossier. Ter zitting hiernaar gevraagd, verklaart de Commissaris-generaal dat hij niet weet waarom verzoekers broers werden erkend als vluchteling en hij ook niet beschikt over de verklaringen die A. en M. hebben afgelegd tijdens hun asielprocedure. De enige aanwijzing die het administratief dossier bevat over de redenen waarom verzoekers broers de Gazastrook hebben verlaten en in juni 2016 als vluchteling werden erkend, is verzoekers verklaring tijdens het CGVS-interview. Daarin geeft verzoeker aan dat het leven onmogelijk was geworden in Gaza, dat M. verschillende keren werd gearresteerd en dat A. die nog studeerde dringend moest vertrekken, omdat in de omgeving van hun huis, waar verzoeker overigens samen met zijn broers woonde tijdens de oorlog met Israël in 2014, werd gebruikt en geviserd in de oorlog. Er werden raketten afgevuurd en er liepen regelmatig gewapende mannen (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 8 en 14). Ter zitting herhaalt verzoeker deze verklaringen en voegt nog toe dat zowel hij als zijn broers elk hun eigen probleem hadden, dat A. ook deelnam aan een opstand tegen Hamas en door hen werd bedreigd en dat hij over de problemen van M. niets anders kan toevoegen.

Verzoeker merkt ook terecht op dat hij geenszins heeft verklaard dat hij tijdens de Israëlische operatie in juli 2014 en augustus 2014 een huisarrest per schrijven heeft ontvangen, zodat hij geen document ter staving van dit feit kan voorleggen. Ook toont een facebookpost van 8 augustus 2014 geenszins aan dat de geplaatste foto's tijdens verzoekers huisarrest werden genomen.

Verzoekers verklaring over zijn trofee in een jumpingwedstrijd in 2015 dient te worden beschouwd als een vergissing, gelet op het feit dat hij tevens heeft verklaard dat hij dit samen met zijn broers naar de jumping club ging en die broers in 2015 Gaza hebben verlaten en gelet op het feit dat de twee relevante facebookfoto's die de Commissaris-generaal aan het administratief dossier heeft toegevoegd reeds werden gepost in 2014.

Verzoeker kan tot slot worden bijgetreden dat uit het CGVS-interview blijkt dat hij, wat de ondervraging begin oktober betreft, achteraf, twee dagen na het incident, op het ogenblik dat hij werd ondervraagd en wanneer de ondervragers hem zeiden dat hij zich heeft bemoeid met hun zaken, tot het besef kwam wat hij twee dagen eerder had gezien. Het is pas achteraf dat verzoeker heeft ingezien dat deze mannen aan de transformator voor Hamas werkten om werkzaamheden te kunnen uitvoeren aan een tunnel, zodat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt geenszins kan steunen op de onduidelijkheid van verzoekers verklaringen.

De Raad stelt weliswaar vast dat de Commissaris-generaal de persoonlijke situatie van verzoeker heeft onderzocht, maar de vaststellingen dat verzoeker over een familiaal netwerk beschikt met een goede socio-economische en financiële situatie, de familie een huis heeft dat maar licht beschadigd is geweest tijdens de laatste oorlog met Israël, zijn vader een overheidspensioen van Fatah ontvangt en zich medisch kan laten verzorgen in Egypte, doen geen afbreuk aan het besluit van de Raad dat in deze blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt geviserd.

Gelet op het voorgaande vindt het vertrek van verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA in de Gazastrook zijn rechtvaardiging in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Gelet op artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag en artikelen 48/3, § 1 en 55/2 van de vreemdelingenwet, besluit de Raad dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP